Een Zeiltocht

Sedert twee weken waren Ben van den Heuvel en zijn vriend Karel Donker met hun zeilboot aan het kruisen. Ongelukkigerwijze hadden ze echter meer pech gehad dan voorspoed. Den tweeden dag al had hun boot vier uren op een zandbank vastgezeten, waar ze door een voorbijgaande schuit met groote moeite waren afgehaald, den derden dag had een landlooper al hun proviand gestolen en sedert een week deed het nu niets dan regenen.

„Ik verveel me," zuchtte Ben en rekte zich gapend uit. „Zeg kerel, weet jij niets anders, ik heb zin in iets dols, een meisje schaken of zoo."

„Ga je gang," bromde Karel, „als ik maar niet met een van die schoonen hier op den loop hoef."

„Nee, 't is hier niet veel zaaks, is me dat 'n land, geen hotel om je maag en je slaap weer eens behoorlijk te regelen, geen enkel lief meisje."

„Maar dat kan geen kwaad voor jou," meende Karel, „het is niet noodig, dat je je reputatie nog slechter maakt dan ze al is." — Ja, daar kon Ben niet veel op antwoorden. Zijn reputatie was slecht. Had hij dien winter op een bal in een onbewaakt oogenblik niet twee meisjes tegelijk gevraagd, zoodat hij den volgenden morgen ze allebei weer had moeten afschrijven? Had hij niet een maand geleden nog hooggaande ruzie gekregen met een van zijn kennissen, omdat hij een beetje te veel werk maakte van het meisje, waar de laatste in het geheim mee verloofd was en bewaakten niet alle eerbare moeders van alle eerbare dochters, haar spruiten met angstvallige zorg voor dien Don Juan? Neen, zijn reputatie was niet goed en met een boetvaardig gelaat deed hij een haal aan zijn pijp; maar die berouwvolle overdenking duurde niet lang, want na een oogenblik zuchtte hij weer: „Ik wou, dat we iets anders wisten. Toe vooruit, verzin eens wat."

„Als we eens naar Boschloo gingen," zeide Karel na een oogenblik. „We kunnen er met de boot heengaan, want het ligt aan een of ander riviertje en dan gaan we daar in hotel Dennenoord logeeren, daar moeten 's zomers nogal veel families met dochters en zoo zijn. Een nichtje van me ging er vroeger nogal eens heen."

„Neen maar, dat is 'n prachtig idee, dat doen we," en met tintelende oogen stond Ben overeind en verkneukelde zich al van plezier bij het idee van al de meisjes, die hij het hoofd op hol zou brengen.

Annie, Jo en Lies van der Hoeven lagen lui te schommelen in de hangmatten, die ze voor het terras van het hotel Dennenoord tusschen de boomen hadden opgehangen. 't Was de gewoonte van de drie nichtjes om 's zomers voor eenige weken samen naar buiten te gaan om van de vermoeienissen van de stad uit te rusten.

„'t Is warm," zuchtte Annie „ik wou, dat ik wat te drinken had."

„Daar komt juffrouw Marie al met de thee aan," zeide Jo en wees op de juffrouw van het pension, die met een blad met kopjes aankwam.

„Zoo, dames," en het blad neerzettend: „Ik heb u iets aardigs te vertellen. Morgen komen hier twee jongelui logeeren."

„Hé, is 't anders niet," riep Lies teleurgesteld, „die jongelui kunnen wel wegblijven, we amuseeren ons best met z'n drieën."

„Wel lieve hemel," riep juffrouw Marie verontwaardigd dat die tijding zoo weinig bijval vond, „ik in mijn tijd zou zooiets heel aardig gevonden hebben, 't zijn nogal twee studenten."

„Ja, maar daar zijn we tegenwoordig niet gevoelig meer voor, juffrouw Marie. Maar waar zijn ze vandaan?" vroeg Annie, die ook studeerde.

„Uit Leiden."

„Uit Leiden?" vroeg ze nu levendiger, omdat ze ook in Leiden was, „hoe heeten ze?"

„Mijnheer Donker en mijnheer van den Heuvel."

„Wat zegt u, van den Heuvel, komt van den Heuvel hier," vroeg Annie scherp „ajakkes, dat is zoo'n vervelende jongen, een reuzenflirt."

„Ken je hem dan?" vroegen de anderen.

„Neen, ik ken hem niet, want overdag is hij nooit te zien, alleen 's avonds en omdat ik spoorstudente ben, ben ik er 's avonds nooit, maar wel van hooren zeggen," en Annie begon de reeks van wandaden op te noemen, waaraan van den Heuvel zich schuldig gemaakt zou hebben.

„Echt vervelend," riep Annie weer „je zult zien, onze rust is weg."

„Laten we dan geen notitie van ze nemen," zeide Jo.

Ja, dat zou maar het beste zijn en ze besloten van die twee jongens niet de minste notitie te nemen, al gaven ze zich ook nog zoo'n moeite om met hen in kennis te komen.

Ze spraken dus dadelijk af den volgenden dag maar uit roeien te gaan, dan ontliepen ze hen alvast één dag.

Het was den volgenden morgen gelukkig schitterend weer. Er scheen een vriendelijk zonnetje en de lucht was helder blauw. Vroolijk roeiden de meisjes weg, Lies en Annie hanteerden de riemen en Jo zat aan het roer en zoolang ze in het smalle riviertje waren ging alles prachtig.

„Heerlijk op het water," dweepte Jo.

„Ja, en die boot schiet er zoo lekker doorheen," zeide Annie met een energieke beweging aan de riemen.

En zoo gleden ze verder, totdat ze op een breeden plas kwamen; daar werd het moeilijker door den sterkeren stroom en de boot dreef dan naar rechts, dan naar links.

„Let toch op je stuur Jo," commandeerde Annie ongeduldig.

„En jij moet niet zoo scheppen," riep ze driftig tot Lies, die met een kleur van inspanning heele groene slierten omhoog haalde.

„Ik ben doodop," klaagde Lies en liet haar riem zakken.

„Jullie kunnen ook niets," riep Annie met een angstigen blik op de boot, die op bedenkelijke wijze naar het riet dreef.

„Kijk daar gaan we heelemaal het riet in; wacht, ik zal met mijn riem een zetje geven," en ze zette haar riem buiten de boot en begon met een hevige krachtsinspanning te duwen, maar ineens, door een onhandige wending liet het ding los en dreef met den stroom weg.

„Zoo, dat is prettig," zeide Jo, „dat ding krijgen we alvast niet meer terug. Daar zitten we."

Ja, daar zaten ze met maar één riem in een boot, die zoo

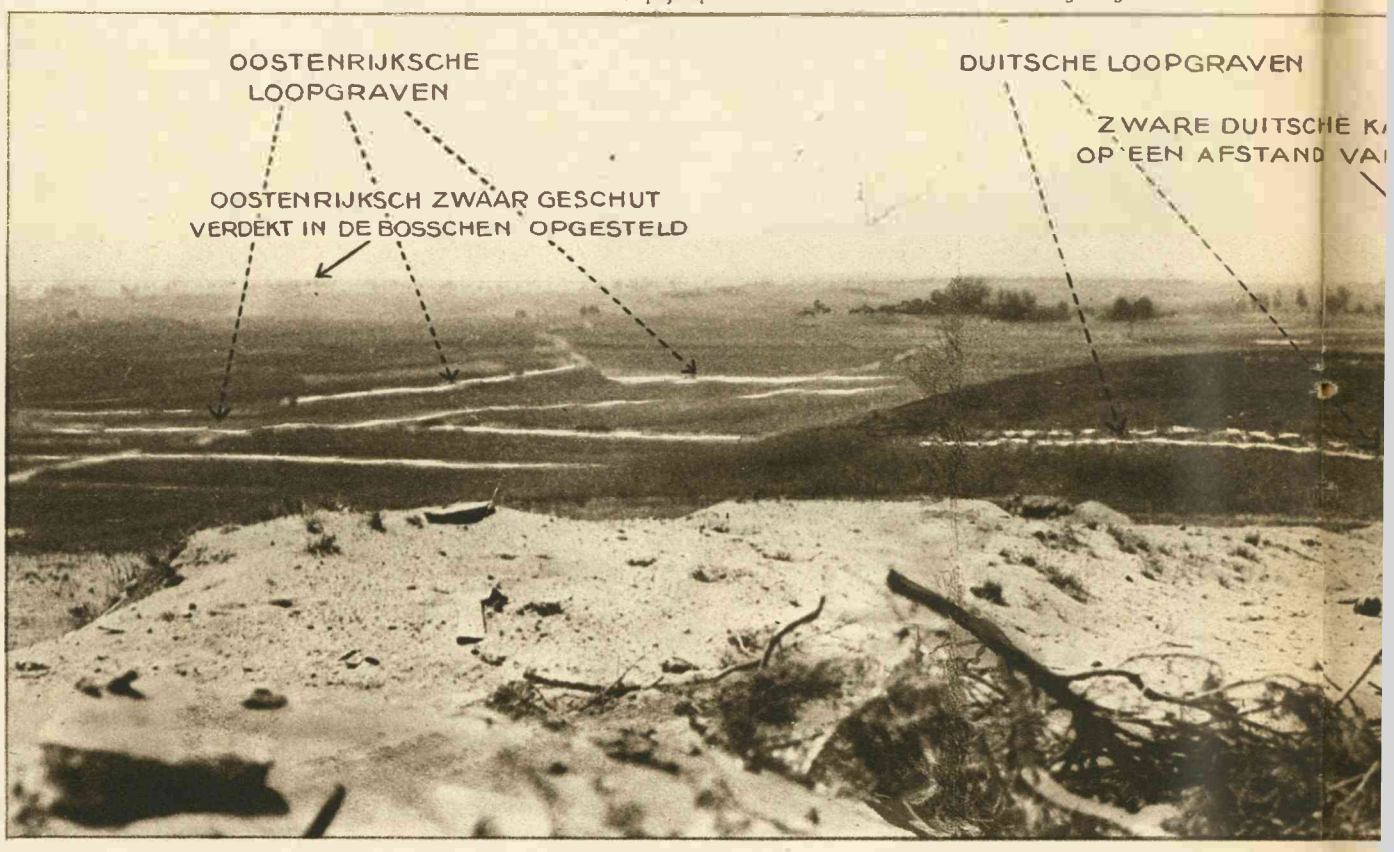

De Russische Czaar in de kanonnenfabriek.

De Czaar van Rusland heeft zich persoonlijk op de hoogte gesteld van de werkzaamheden aan de groote kanonnenfabriek Putiloff te Petrograd. Bij zijn bezoek stelde hij er prijs op te midden van de werklieden der fabriek gefotografeerd te worden.

De Russische loopgraaf van waaruit nevenstaande foto van de Duitsch-Oostenrijksche gevechtsstelling met levensgevaar genomen werd.

Een Duitsch-Oostenrijksche gevechtsstelling in Pola, ge

Een der Engelsche fotografen, die toestemming had verkregen mede te gaan in de voorste Russische loopgraven in Polen, is het met levensgevaar gelukt vanuit de eerste loopgraaf een foto te vervaardigen van een Duitsch-Oostenrijksche gevechtsstelling, waarvan de eerste loopgravenlinie slechts honderd meter verwijderd was. Hij hield daartoe zijn toestel boven het hoofd, zoodat dit evenals de periscoop op nevenstaande foto, slechts even bov loop van foto aan Rus

Door de Italianen bezet.

Cortina, het vredige plaatsje in de Dolomieten, velen Hollandschen touristen welbekend, is thans door de Italianen bezet.